

at det kan naaes paa anden Maade end ved at respektere vort lovlige, forfatningsmæssige Nei, ikke blot vore Grunde, men ogsaa vort Votum. Saa længe den ærede Minister ikke har forstaaet det, vil det ærede Ministerium kunne blive ved at gjøre, hvad det har gjort hidtil; det vil kunne vedblive at holde sig, hvis det kan være saa tilfredsstillende for det; men det vil ikke kunne naae til at bringe Landet et eneste Skridt fremad. Kun et Exempel: Hvad har den ærede Krigsminister udrettet paa Forsvarssagens Omraade? Han har anlagt en Fæstning, som han selv indrømmer, er af en saadan Bestaafenhed, at den ikke kan gjøre Fjenden nogen stor Sorg; hvis Fjenden kommer ind i Landet, vil han godt kunne gaa ind ad den aabne Ende paa Fæstningen. Han har anlagt en Fæstning, som i dette Dieblit og i de første Aar ikke vil være stærkere, end at vi paa Spørgsmaalet: Kunne I forsvare Eders Fæstnings Neutralitet? maa svare Nei. Han har anlagt en Fæstning, som udsætter vort Lands Uafhængighed og Neutralitet for den største Fare, en Fæstning, som selv de militære Sagkyndige blandt hans egne Venner betragte som fuldstændig ugheldstjørende i militær Henseende. Der er ogsaa imod den gjort Indbendinger fra militær Side. (Afbrydelse). Ja, det det behøver jo ikke netop at være de patenterede Militære; det er ikke det, det kommer an paa. Jeg tror ikke, at en Militær, fordi han bliver afstediget, pludselig mister sin Forstand. Han vinder sin Selvstændighed, men derfor behøver man ikke at miste sin Forstand. Det ærede Medlem, der afbryder mig, mener maasse, at saa snart man bliver selvstændig, gaar Forstanden væk, men det forholder sig virkelig ikke saaledes. Udførlige Militære ere ikke begejstrede over den Forsvarsplan, og der er meget ansete Forfattere derimellem. Den ærede Minister har med andre Ord naaet at tilveiebringe et Forsvar, som er farefuldt for Landets Neutralitet og som der ingen Udset er for ham til at hævde i Tilfælde af Krig. Sagen vil rimeligvis medføre store Byrder og store Farer, og samtidig har han vaakt i den danske Befolkning endnu mere, end da han begyndte, en Animositet og Uvillie imod Forsvarssagen, som hver Dag giver sig Udslag og gaanske anderledes vil give sig Udslag, naar Faren kommer, end den ærede Minister gjør sig noget Begreb om. Den ærede Minister vil huske, at i Krigen i 1864 var der ikke den Begjætring som i 1848. Og hvorfor? Det var, fordi man havde en Følelse af, at Landet var gaaet politisk ledet, indtil vi naaede 1864. Man havde i den

største Del af Befolkningen en Følelse af, at denne Krig for en væsentlig Del skyldtes en gal Partipolitik. Jeg dømmes ikke om den Politik, der blev ført i 1864. Det falder mig ikke ind. Jeg gjentager kun, hvad der er et aldeles uimodsigeligt Faktum, at der af de nævnte Grunde var Misforståelse mod Krigen og Mangel paa Begjætring tilstede; men med alle de Feil, som kan anføres mod de Folk, som ledede Politiken i 1864, kan man dog ikke anføre den Feil mod dem, at de havde ført Landets Politik ikke blot paa Trods af Landets Villie, men med Tilfidesættelse af Befolkningens lovlige Ret. Men det vil man kunne gjøre her. Naar Krigen kommer, vil den ærede Minister staa overfor mindst tre Fjerdedele af det danske Folk, som ville være enige om, at dette Ministerium har paa uretlig, ulovlig og uretfærdig Maade drevet dette Land ud i Konflikt og paa Grundsen af Undergang, ved en Militær- og en Finantspolitik, som søger sin Mage i Verden. Tror den ærede Minister, at han ligesaa rolig kan tage det Ansvar paa sig, som i Foraaret, da han optog en Mængde Bevillinger, som hverken Folkething eller Landsting havde bevilget, og som, da han i 1885 spærrede den midlertidige Finantslov og derved Forhandlingspolitikken, og som han saa smukt udviklede det, tog Ansvaret paa sig for Københavns Befæstning? Nei, i det Dieblit vil ikke blot han, men ogsaa de andre styrende Herrer heri Landet forstaa, at deres Stilling er umulig. Under saadanne Omstændigheder, hvor Landets Selvstændighed staaar paa Spil, kan man Intet udrette, medmindre man har hele Befolkningen til at staa Laft og Brast med sig. Men er det Dieblit kommet, uden at man har opnaaet dette, er det for sent. Saa har Ministeren gjort det Værste, han har kunnet gjøre, ikke blot rustet os slet, men svækket og brudt Folkets Mod, Modstandskraft, Sammenholdskraft og Tillid til sin Sag, og Alt det vil staa paa det Ministeriums Ansvar og Samvittighed, som har ført vor Politik paa den Maade, som den er blevet ledet indtil nu. Men der er Tid endnu til at vende om, til at tage Neb i Seilene. Den ærede Minister kan endnu tage de Udtalelser tilbage, hvorved han gjentagne Gange ved Finantslovens Behandling og her i Gaar, har hævdet sin Mangel paa Respekt for dette Things. Ja og Grunde og dette Things Nei. Den ærede Minister kan endnu benytte den Haand, som er udstrakt fra Oppositionens og Befolkningens store Hvertals Side og vende tilbage til Respekt for Folkets Ret og den lovlige Orden her i